

gen af 1799 enten finde mig forsligt med dette Forslag af 1850 eller paa nogen Maade finde, at det skulde gjøre en Forandring i Thingets Mening om et saadant Forslag; thi selv i det Tilfælde, at der var en Justitsminister, i hvis Haand det jo bestandig maa ligge, selv om der var, siger jeg en Justitsminister, som vilde lade sin Arm hvile tungt paa Pressen, saa skulde jeg dog raade Thinget, og det med en god Samvittighed, til hellere at lade ham have Uleilighed med det gamle forældede, nu vistnok selv i hans Dine meget ubegvemme Redskab, end at medvirke til Skabelsen af et nyt beqvemt Redskab til et saa uonstelig Brug. Jeg skal endnu kun til Slutning bede det arede Thing lægge Mærke til, at om det end ikke skulde være klart, at det danske Bogvæsen umulig kan trives under en saadan Opstgt af Politie og under en saadan Fare for Proces, Mulct og Fængseling, som ved dette Forslag er opstillet, saa at Thinget slet ikke finder, at der var Grund til at ynktes over Danmarks Bogskrivere, Bogtrykkere og Boghandel, fordi der dog i dette Forslag var noget lavere Pengebøder og var mere kortvarig Fængseling end der var efter det forrige, dersom, siger jeg, at det ikke fortjente noget Hensyn, naaget der dog ogsaa i dette aabenbart er Pengebøder og Fængselinger nok til enten at ødelægge os eller afstrække os, eller, selv om vi ville være Martyrer, nok til at lamme det danske Bogvæsen og domme det til en kummerlig Tilværelse, jeg siger, om det nu ogsaa skulde være saa med Thinget, saa maa det dog ikke forglemme een Ting, og det er, at det frie Ord er den eneste Bagt, som der gives for al folkelig Frihed af hvad Navn nævnes kan, og at man skuffer sig kun, naar man indbilder sig, at der paa en Rigsdag og i en Rigsdagstidende vil i Reglen og i Længden findes mere Frihed for Ord og for Skrift, end der tilstaaes herudensfor (Hør!). Nei, kommer den Dag, da man ikke herudensfor tør efterstige, hvad der siges høit og djærvt herinde, den Dag, da man ikke tør afstrykke, hvad der frimodigt er skrevet i Rigsdagstidenden, see, da enten forstummer af sig selv det frie Ord her i Salen, og saa forsvinder naturligtviis ogsaa dets Legu fra Rigsdagstidenden, enten skeer det, og det er jo det

Kimeligste, fordi, som vi ere vorede op derude, saa tee vi os sædvanlig herinde, eller, om det ikke skeete, saa vilde jeg sige, saa blev jo Ordets Frihed her et udelukkende Privilegium, forhadt baade opad og nedad; og saa værgeløst, at Ministrene kunde afflasse Tritalenheden hvad Dieblit de onskede, og Duffet vilde vist ikke fattes. Derfor siger jeg, det er vist, og det er ogsaa erkjendt i alle de Lande, hvor man har prøvet det; det horer saaledes til den engelske Børnelærdom, at saamegen Plage, som de finde, de have af Udskielsler ved Pressefriheden, saa indsee Alle og betjende Alle: Trykkefrihed, den er uundværlig, den er det eneste Bærn for alle borgerlige Friheder (Hør!), og enhver Rigsdag, som giver sit Samtykke til saadanne Lovforslag, som det foreliggende om Pressen, der vist for et flygtigt Dietkast kan see langt bedre ud nu end for, thi før var det ru, nu er det glattet og glittet, — enhver Rigsdag, som giver sit Samtykke til et saadant Lovforslag om Pressen, der med Nødvendighed giver Bogtrykkeriet og Boghandelen i Politiets Haand, og giver alle Stribenter, som ville berøre og omtale det virkelige Liv og de nuværende borgerlige Forhold, giver dem i Justitsministerens Haand, saa at de kunde have Udstgt til, om han vil, da at faae Processer paa Processer, som, om de vandt dem allesammen, maatte dog ødelægge dem (Hør!), at faae disse Processer, uden at der er nogen Mulighed i Erstatning eller Bederlag, selv naar de dømtes at være allermeest ubeføiet paaførte, og saaledes vilde det være efter det foreliggende Forslag (Hør!); jeg siger, enhver Rigsdag, som indlader sig paa noget Saadant, gjør Baand til sig selv, den gjør Baand, uden at see dem, fordi der ogsaa er usynlige Baand. Ja, mine Herrer! i vore gamle Fabler er der fortalt om et Baand, som var magesløst, som ikke kunde brydes af dem, som sled alle andre Baand som det var Traad; det var det Baand, hvormed Fenrisulven blev bundet, og det var gjort af Rattefods Don og af Fiskeaande og af lutter saadanne usynlige Ting; og ligesaadanne Baand er det, der væves til at binde Friheden, til at binde Friheden netop der, hvor den synes at have det frieste Sæde. Det er dette Baand, det væves